

Викрадач планет: Хроніки «Кассіопеї»

КУПИТИ

Повна назва книжки: «Викрадач планет: Хроніки “Кассіопеї”».

Мікові одинадцять років. Він живе разом з дідусем Накамурую напустельній планеті Мос-Урі та готується випробувати старенький фрактоліт. Однак стається несподіване - Мік знаходить захований космічний човник і дізнається, що саме на ньому він прибув сюди вісім років тому. Але звідки? І де його батьки?

Щоб дізнатися правду, Міку доведеться вирушити в небезпечну подорож, таємно проникнути на зореліт і вступити в бій зі справжніми космічними піратами!

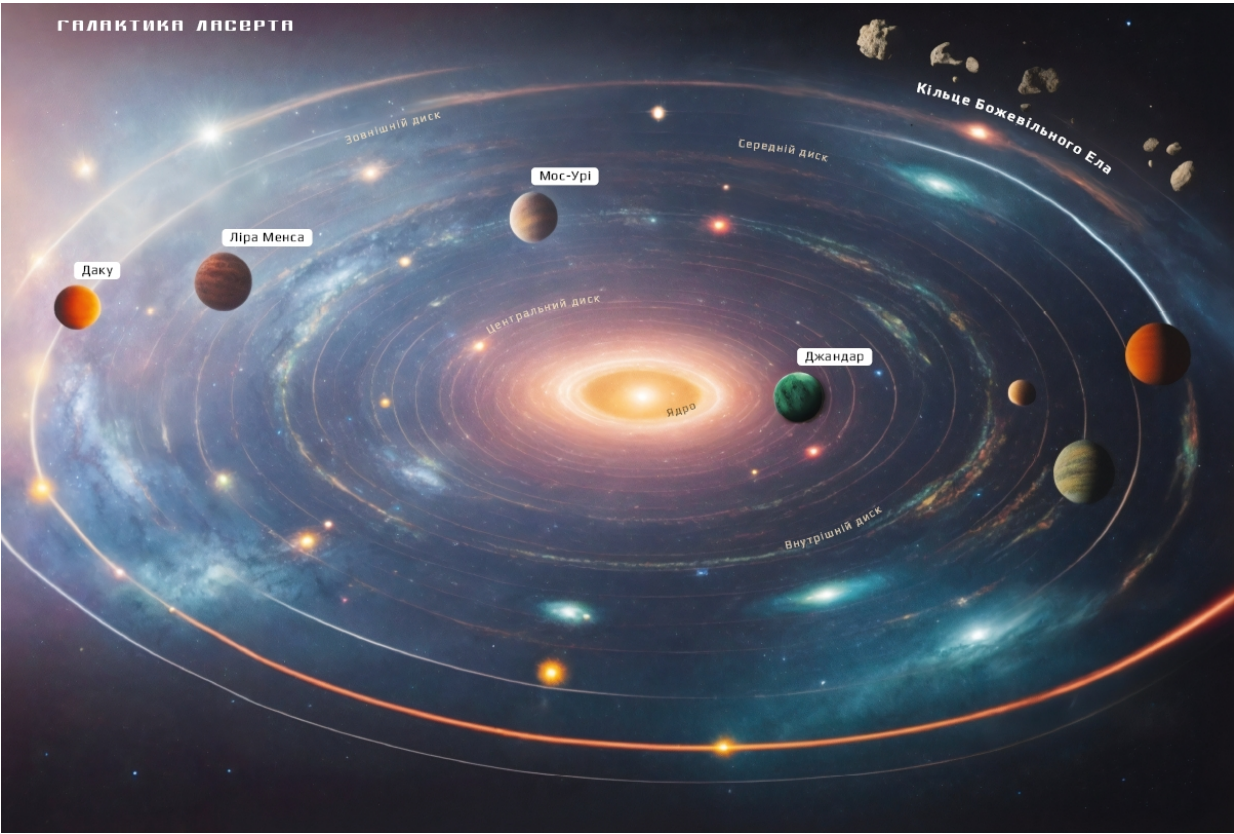
«Викрадач планет: Хроніки “Кассіопеї”» - захоплива історія для дітей молодшого та середнього шкільного віку, яка занурить у вир космічних пригод і триматиме в напрузі до останньої сторінки.

Наталія Пашинська

ВИКРАДАЧ ПЛАНЕТ:

ХРОНІКИ «КАССИОПЕЇ»

Наталія Пашинська

ВИКРАДАЧ ПЛАНЕТ:

ХРОНІКИ «КАССИОПЕЇ»

УДК 82-9+82-31

П 22

Пашинська Наталія

П 22 Викрадач планет: Хроніки «Кассіопеї» / Наталія Пашинська. — Чернівці : Книги — XXI, 2024.— 184 с.

ISBN 978-617-614-658-2 (паперове видання)

ISBN 978-617-614-557-8 (електронне видання)

Мікові одинадцять років. Він живе разом з дідусем Накамурою на пустельній планеті Мос-Урі та готується випробувати старенький фрактоліт. Однак стається несподіване — Мік знаходить захований космічний човник і дізнається, що саме на ньому він прибув сюди вісім років тому. Але звідки? І де його батьки?

Щоб дізнатися правду, Міку доведеться вирушити в небезпечну подорож, таємно проникнути на зореліт і вступити в бій зі справжніми космічними піратами!

«Викрадач планет: Хроніки “Кассіопеї”» — захоплива історія для дітей молодшого та середнього шкільного віку, яка занурить у вир космічних пригод і триматиме в напрузі до останньої сторінки.

Ілюстрації Наталії Пашинської створено за допомогою штучного інтелекту Leonardo.Ai.

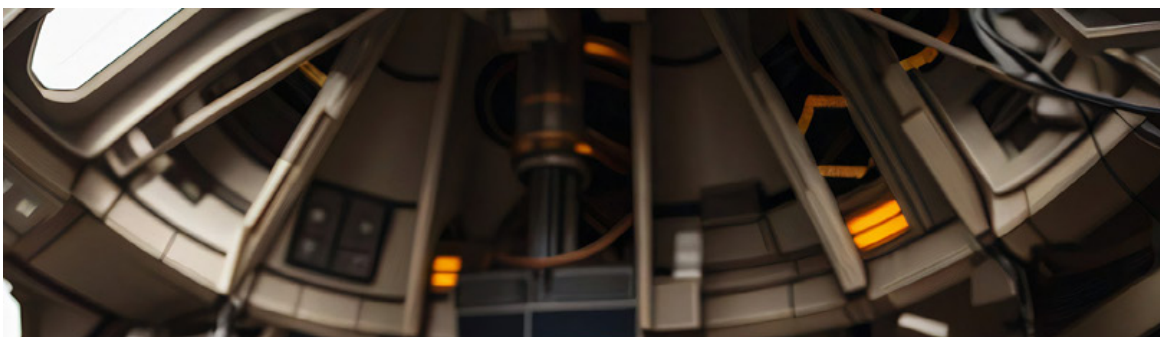
ISBN 978-617-614-658-2 (паперове видання)

ISBN 978-617-614-557-8 (електронне видання)

© Книги — XXI, 2024

© Наталія Пашинська, 2024, *текст та ілюстрації*

Усі права застережено

Епізод 1

НЕОЧІКУВАНЕ ПРИЗЕМЛЕННЯ

Гур! Бух! Гр-р-р!

Від несамовитого гуркоту приземкувата хатина діда Накамури здригнулася, а на пошарпаній стіні з'явилася широчезна тріщина. Зі стелі посипалися глина й пісок.

Бемц! — розлетілися на друзки тарілки. Дзень! — попадали слідом виделки та ложки.

Дід Накамура саме збирався лягати спати, але тепер, очевидно, йому геть не до сну. Від страху ноги дідуса підкосилися і довелось ухопитися за край столу, аби не розпластатися на підлозі. Старі болячки відразу ж нагадали про себе: спину засудомило, кістки затріщали, ніби полінця у вогні, а кашель зривався щоразу, як дід намагався зробити хоч малесенький ковток повітря.

Що це таке? Землетрус?

На Мос-Урі легко втрапити в буревії та смерчі, але на його пам'яті тут зроду не було землетрусів.

Гуркіт посилювався. Ще мить, і хатина зрівняється із землею.

Накамура вхопив ціпок і почовгав до дверей: якщо це сміттярі, то нехай начуваються! Тут не було чим пожитися вже років з п'ятдесят: ні води, ні коштовностей, ні металу. Тільки два бу́ли у хліву й маленька тепличка, в якій дід уже багато років даремно намагався хоч щось виростити.

Накамура відчинив двері та заціпенів од жаху: прямисінько на хатину нісся космічний човник! Дід несамовито замахав руками. Чи ж у цього пройдисвіта за пультом керування очей немає? Та ж він усе тут рознесе!

Човник з гуркотом гепнув на землю і, подолавши кілька миль черевом по піску, зупинився перед самісіньким носом зблідлого діда. Накамура сердито підняв ціпок і підскочив до обдертого човника: ох, комусь зараз дістанеться!

— Чи в тебе очі кампторакси пожерли? Чи ти...

Курява осіла, а разом з нею зникла вся дідова злість: у човнику сиділо заплакане хлопча, якому на вигляд було не більше ніж три роки.

«Святі небеса! — промайнуло в голові в діда. — Це ж у кого стало клепки посадити таке маля в космічний човник?»

Хлопець скривився — оце зараз вереску буде!

— Ну-ну, тихенько, — Накамура підхопив хлопчину на руки. — Усе добре. Тебе як звати?

— Мік, — сльози величезними горошинами котилися по щоках малого.

— Гарне ім'я. А звідки ж ти взявся?

Малюк задер голову й показав рукою на зорі. У цей момент небо оперезало яскраве біле сяйво, й довкола стало світло, як удень.

Епізод 2

ЗНАХІДКА У ХЛІВУ

— Міку, ти вже нагодував булів? І дай більше води: день сьогодні буде спекотний!

За вісім років, що минули відтоді, як на подвір'я діда Накамури гепнувся космічний човник з єдиним пасажиром, хатина діда вгрузла в землю аж на два лікті. Ще трохи, і тільки дашок залишиться! На стінах з'явилося більше тріщин, а три перекошені вікна були щільно запнуті тканиною, щоби хоч так-сяк захиститися від піску та пилу. Неподалік скрипів старезний дерев'яний хлів, а поряд — тепличка, в якій цього року спромоглася вирости лише кормова редька.

Несподівано двері хатини розчахнулись, і на подвір'я вибіг Мік. У нього було засмагле обличчя, русяве волосся і зелені очі. Мік зіщулювся від яскравого світла й підкотив штанини комбінезона до колін: ох і спека! Та сьогодні ніщо не могло зіпсувати йому настрою. Іще чого бракувало! Адже вчора Мік умовив діда Накамуру виміняти в торговців старенький фрактоліт, з яким він прововтузився до самого вечора, але, здається, таки підрихтував. Залишилося випробувати. Оце буде політ! Хоча фрактоліт і старіший за діда Накамуру, та це все ж краще, ніж на булах пів дня тягнутися до Дехи.

— Блюм-блюм! — слідом за Міком виїхав невеликий дроїд класу Х «Імберіус дельта 8».

Роботи цього класу мали два колеса замість ніг, голову, схожу на видовжену диню, і чутливі рецептори-очі. Особливістю дроїда були

механічні руки, що висувалися з корпусу на три-чотири метри. Єдина проблема — роботи такого класу зазвичай працювали на космічних станціях і через негерметичний корпус були геть не пристосовані до пустелі. Міку чи не щотижня доводилось очищати всі механізми та коліщатка від піску та змащувати їх. На це йшли майже всі кишенькові гроші, але Мік на те не зважав: малюк Блюм став його найкращим другом, щойно вдалося відбити його у сміттярів у Десі. Ще та була пригода! Добре, що дід Накамура про ту сутичку анічичирк, бо добряче б і від нього перепало.

— Квazarнутися можна: сьогодні політаємо! — Мік підстрибнув на правій нозі. — Швидко прибираємо хлів, годуємо булів і...

— Блюм-ф'ють, — перебив Міка дроїд і позадкував до хатини.

— Тобто як це ти не збираєшся мені допомагати?

— Блюм!

— Ох, які ми стали гидливі! Літати на фрактольоті — це ти миттю, а прибирати у хліві — то не пристосований? Навіть не думай! Хто не прибирає — той не літає.

Не чекаючи на невдоволене «ф'ють-ф'ють», Мік розвернувся і рушив прямісінько до хліва. Позаду почулося сердите «блюм» і скрип коліщаток: дроїд неспішно сунув слідом.

У хліву було темно й нестерпно смерділо — суміш кіз'яків, невипраних шкарпеток і гнилля. У Міка враз запаморочилось у голові та проступили сльози. Оце ж смердота! Дроїду пощастило більше — у нього не було нюхових рецепторів.

Бу́ли й носом не повели. Дві велетенські кошлаті гори, десь із три метри заввишки, з довжелезними рогами спокійнісінько стояли у стійлі та неспішно жували редьку.

«І коли вони встигають такі купи накласти? — подумки сердився Мік, натягуючи на ніс щільний палантин. — Тільки ж позавчора все вигріб».

— Як гадаєш, Блюме, адмірал колись прибирав купи? — хапаючи лопату, пробубонів Мік. — Авжеж, ні. Коли йому було одинадцять, він уже зорельотом керував. Квазарнутися можна, скажи? До речі, я тобі про це розказував?

— Біп,— пролунало в кутку хліва: це Блюм намагався знайти хоч якийсь придатний реманент. О, патичок! Дроїд підкотився до бўла і — тиць-тиць! — штрикнув патичком у густе хутро. Жодної реакції.

— Як це не розповідав? — пустивши повз вуха те, що маленький дроїд явно не збирався братися до роботи, продовжив Мік.— На виставці зорельотів у Д'есі була ціла зала, присвячена адміралові Рему Деметріусу Алгою! Нагороди, відзнаки та знімки, навіть його космічний костюм з ОТАКЕННОЮ діркою на плечі. Знаєш, звідки та дірка? Адмірал дістав поранення в битві біля Кільця Божевільного Ела. Закладаюся, то був мегаквазарний бій!

І, подумавши хвилинку, додав:

— Як гадаєш, він уже всю галактику облетів на своєму зорельоті? Авжеж, усю. Я б усе віддав, щоб на інші планети хоча б одним оком глянути.

Мік замовк і голосно шморгнув носом. Від самої думки про те, що одного дня він міг би керувати зорельотом, як адмірал Алгой, у нього засвербіло в носі й виступили сльози. Проте це могло статись і через те, що один з булів знову навалив здоровенну купу, і Міку доведеться все починати з початку. Тимчасом Блюм уже завершував свою старанно виконувану роботу — будування вежі з бляшанок і зламків, знайдених у хліву.

Витерши піт із чола, Мік продовжив:

— А ще він єдиний, хто з'являвся на передовиці «Космічного вісника» одинадцять разів. ОДИНАДЦЯТЬ! Квазарнутися можна! Ось побачиш, Блюме, одного дня я вступлю до льотної академії адмірала Алгоя й у мене буде власний зореліт. Але ні слова діду, — застеріг

дроїда. — Для нього все, що рухається швидше за бўла, то «гей-го, нащо так летіти, ніби за тобою смерть женеться?!».

Мік саме збирався перелізти загорожу, аж раптом — шасть! — звідкілясь вискочив пустельний щур і чкурнув у куток хліва. От почвара хвостата! Міку вже набридло виганяти цих нахабних ненажерливих товстунців. За всі ці роки чого він тільки не вигадував: пастки, шумові відлякувачі, сітки, і навіть розкидав дикий полин, за який торговці взяли з нього цілий статок — усе намарно! Ба гірше: щури никають групами, тому там, де один щур, там — багато щурів. Якщо їх не зловити, то за ніч зжеруть у хліву все, що знайдуть.

— Якого квазара! — гримнув Мік. — Блюме, лови його! Он він! Швидше давай! Заганяй!

Мік — шмиг! — блискавкою в куток за щуром. Та де там! Гризун шугонув прямісінько попід господарським крамом. Мік спересердя тупнув ногою і грюкнув лопатою об підпірку: скільки разів він казав дідові позбутися цього мотлоху. Але ж ні! Накамура навіть нагрімав на нього за це й заборонив наближатися до цієї частини хліва. От і маєш тепер! Як того прудкого щура звідти дістати?

Мік опутився на коліна й зиркнув у темряву: може, спробувати виманити? Здається, там якийсь рух... Він ще сильніше притиснувся до підлоги й попластував прямісінько за щуром. Не втече! Ще трохи й...

А це що таке?

Прямо перед собою Мік помітив дерев'яний люк з металевим кільцем у підлозі. Але звідки він тут? Дід Накамура не казав, що у хліву є підвал.

Мік обережно відсунув інструменти, щоб вивільнити доступ до люка. Блюм підкотився трохи ближче, але все ж тримався на безпечній відстані: якщо в підвалі — кубло щурів, то забиратися треба мигцем.

Мік бентежно поглянув на дроїда, голосно вдихнув і — скрип! — потягнув за металеве кільце. Люк відчинився.

Це ж... Це ж...

— Ти ще довго будеш копірситися? Мені скоро їхати в... Але дід Накамура не договорив. Він завмер, побачивши Міка.

— Ти його знайшов...

Мік підвів голову. Його очі в той момент були більші за рецептори Блюма.

— Діду, що це таке? Звідки в нашому хліві космічний човник?

— Ох, як же я боявся цього дня, — скрушно мовив Накамура. — Міку, вісім років тому *ти* прилетів у цьому човнику та приземлився прямісінько в мене на подвір'ї.

Епізод 3

ПРИМАРНИКИ

— Аякже, — пирснув Мік, геть забувши про щура. — А ще в мене є власна космічна станція, куди я постійно літаю на ось таких космічних човниках. А Блюм — мій перший помічник. Що скажеш, Блюме?

— Ф'ють-піу, — радісно запищав дроїд, хвацько роз'їжджаючи колами. Він зараз і підпіркою на зорельоті погодився б бути, аби тільки не прибирати за булами. Урешті-решт, роботи його класу працюють на станціях, а не у хлівах! Якби хто про це дізнався, то з Блюмом не привітався б жоден дроїд, який себе шанує.

Мік розсміявся, повертаючись до знахідки.

— Ді-і-і-ду, зізнавайся: звідки він тут узявся? У торговців такого добра не знайдеш: вони б із цим пустелею не тинялися. Стривай, ти у сміттярів його виміняв? Я так і знав! А мені кволенького фрактольота не дозволяв.

Мік із цікавістю і захватом зазірав у підвал, але все ще не наважувався зістрибнути. І як це діду Накамурі вдалося приховати від нього цілісінький космічний човник? Може, він ще й зореліт десь неподалік ховає?

— Гей-го, най буде так: я його виміняв у сміттярів,— буркнув дід, почухуючи сиву бороду. — Опустити люк і...

— А чого це ти зі мною так швидко погодився? — спохмурнів Мік, пильніше зиркаючи на старого. — Чому ти не хочеш сказати мені

правду?

— Та я вже сказав! — гримнув той, ударяючи ціпком об підлогу.

Він голосно закашлявся і потягнувся до кишені по носовичок. Мік тимчасом сидів приголомшений: це вперше дід отак спересердя гаркнув на нього. Навіть Блюм заховався за колодою біля стійла.

Відкашлявшись і трохи заспокоївшись, Накамура прошкутильгав углиб хліва й тяжко опустився на колоду поряд з Блюмом.

— Хочеш сказати, — насмілився продовжити розмову Мік, — що це справді я прилетів на цьому човнику?

Накамура кивнув.

— А ти точно нічого не переплутав, дідусю? — обережно припустив Мік.— Може, усе ж забувся? Ти свій ціпок по десять разів на день губиш, а ми з Блюмом потім його годинами шукаємо.

— Таке забудеш! — підстрибнув на колоді той. — Мене цей човник мало із хатиною не розчавив. Гей-го! Не щодня на подвір'я таке падає. Цілу ніч прововтузився із булами: рили яму, щоби сховати його від сторонніх очей. Еге! Спину крутило цілий тиждень після того!

У хліву запала тиша. Тільки мостини підлоги поскрипували під вагою булів, і бухкали від вітру віконниці.

— Але ж тоді виходить... — Мік ошелешено втупився в діда Накамуру.

— Міку, я не твій дідусь, — тяжко зітхнув, здогадуючись, про що Мік подумав.— Я... кхм... навіть гадки не маю, хто ти і звідки прилетів. Мені так шкода. Я розповім тобі все, що знаю! Хоч це крихти.

Дід знову підніс до рота засмальцьований носовичок і зайшовся кашлем. Майже все своє довге життя Накамура тяжкою працею добував руду в місцевих копальнях й отримав за це лише діряві кишені, постійний кашель і нестерпний біль у суглобах.

Тимчасом Мік із роззявленим ротом усе ще заціпеніло стояв на колінах перед космічним човником. Бум-бум! — гупало в нього в

голові.

— Піу-ф'ють! — втрутився дроїд, несміливо підкочуючи до Міка.

— Не те слово, Блюме. Справді квазарнутися можна, — розгублено почухав голову Мік, а тоді — стриб! — у підвал. Треба ж оглянути човник!

Через товстий шар пилюки човник можна було легко переплутати з горою звичайнісінького мотлоху чи старезним господарським агрегатом. Мік дістав з кишені ганчірку й обережно провів нею по корпусу. Ох і брухт! Іржава пошарпана капсула — як вона взагалі не розвалилась у повітрі?

Мік протер захисне скло й зазирнув усередину: нічого не видно — суцільна темрява. Невже він насправді прилетів у цьому човнику на Мос-Урі? Але звідки? І чому саме сюди? І... де ж тоді його батьки?

Стільки питань зринало в голові, що він не знав, з якого почати.

— Але ж я мав би хоч щось пам'ятати! — нарешті спромігся сказати Мік. — Хіба ні?

За весь цей час дід не зронив жодного слова, тільки терпляче спостерігав за Міком. Правду кажучи, він і не знав, що сказати.

— Ти був геть малим і страшенно переляканим, — із сумом відповів Накамура. — Гей-го! Дивуюся, як ти взагалі вижив: човник був абсолютно некерований і просто гепнув на землю. Ти знав лише своє ім'я і колискову.

Мік завмер і запитально поглянув на Накамуру.

— Так-так, саме колискову, — схвильовано продовжив дідусь. — Ти наспівував її щовечора, коли вкладався спати. Зараз згадаю. Гм... Як там було?

*Засинають всі звірята,
Та не спиться левеняті.
Шлях до скарбу він шукає
І на небо споглядає.*

*Будь хоробрим і сміливим.
Як дарунок — маєш крила.
Пролети кільце відважно,
Порожнечу стрінь безстрашно.*

*Рятівний маяк підкаже,
Де потрібне сяйво знайдеш.
Як пройдеш весь шлях сумлінно,
Віднайдеш той скарб безцінний.*

Останній рядок дід Накамура й Мік промовили разом. Міку здалося, ніби він почув у своїй голові жіночий голос, який наспівував цю колискову. Голос мами? Чи йому це вже просто ввижається?

Дід на мить замовк, а потім додав, голосно зітхнувши:

— Але одного дня ти тихенько ліг спати без мугикання колискової. І я зрозумів: ти забув.

У той момент на Міка наче наступив величезний незграбний бул — так боляче йому ще ніколи не було. А раптом це був єдиний спогад, що залишився йому від батьків? Й ось він зник. Щез із пам'яті, наче його зжер бул разом з кормовою редькою.

В очах запекло, і Мік швидко відвернувся.

— Чому ж ти не нагадав? — прошепотів тихенько.

— Боявся, що згадаєш і решту. А якби про тебе хтось дізнався? — здригнувся зблідлий Накамура та роззирнувся.— Чи гірше: подумали б, що я тебе вкрав! Міку, мене б заслали у старі копальні Даку́. Ти ж знаєш, звідти не повертаються. А тебе відправили б хтозна-куди.

— А пізніше? — не вгавав Мік. — Я б нікому не розказав! Накамура нервово засовався на колоді. Ох, якби Мік тільки знав, скільки разів він намагався з ним про це заговорити! Уперше дідусь Накамура хотів розповісти правду, коли Мік настирливо розпитував його про інші планети й зорі. Потім — коли тікав від нього в Десі,

щоби подивитися на зорельоти в космопорту чи потрапити на забіг камптораксів. А ще, коли запитував, чому у знайомих дітей є тато з мамою, а в нього — тільки дід. Але так і не наважився. Страшна думка щоразу зупиняла його: щойно Мік дізнається правду — утече, і дідусь більше ніколи його не побачить.

Накамура не зміг би такого пережити!

Мік про це, звісно, не здогадувався. Він продовжував стояти поряд з космічним човником і набурмосено дивитися на діда. Побачивши, що Накамура не поспішає відповідати, Мік повернувся до човника й — шурх! — ганчіркою по корпусу.

Що це?

Лев із крилами та планетою в пазурах. Хоча фарба давно вицвіла, а корпус був добряче пошматований, Мікові таки вдалося розгледіти емблему. Жодних сумнівів!

— Діду, — заляк Мік. — Це ж знак правителя Джандара.

— Ти впевнений? — Накамура трохи нахилився, щоб роздивитися. — Звідки в цих краях узятися човнику із Джандара? Планета від нас, гей-го, далеченько!

— Не знаю, — протягнув Мік, зазираючи в маленький ілюмінатор. — Але там я зможу дізнатися, хто я такий. Ми повинні полетіти на Джандар!

Дід виструнчився, наче цвяха ковтнув.

— Ми? Гей-го! Оце вже ні. Я надто старий для таких подорожей, а ти — надто малий. Відправимо запит на Джандар і чекатимемо відповіді.

— Але діду...

— Навіть не починай.

Мік розлючено копнув човник, а той — ого! — несподівано відчинився.

Мік потягнувся до пульта керування.

— Міку, краще не...

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

КУПИТИ